

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 275/2013-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti G., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. J. P., B., vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 29 K 25/2010 z 25. februára 2011 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 CoKR 18/2011 z 29. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti G., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. augusta 2012 doručená sťažnosť spoločnosti G., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2

ústavy, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 29 K 25/2010 z 25. februára 2011 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 CoKR 18/2011 z 29. mája 2012.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplynulo, že v rámci konkurzného konania na majetok úpadcu vyhláseného uznesením okresného súdu sp. zn. 29 K 25/2010 z 15. júla 2010 bola sťažovateľka vyzvaná správcom konkurznej podstaty na poskytnutie súčinnosti podľa § 75 ods. 4 a 5 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKaR“). Keďže správca konkurznej podstaty so súčinnosťou poskytnutou sťažovateľkou nebol spokojný, 8. decembra 2010 doručil okresnému súdu návrh na uloženie pokuty sťažovateľke podľa § 75 ods. 12 ZKaR, na základe čoho okresný súd uznesením sp. zn. 29 K 25/2010 z 25. februára 2011 uložil sťažovateľke pokutu v sume 3 000 €. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd okrem iného skonštatoval, že napriek písomným žiadostiam správcu o poskytnutie súčinnosti z 3. augusta 2010, 25. októbra 2010 a 18. novembra 2010 mu táto nebola poskytnutá v požadovanom rozsahu. Vzhľadom na to, že od podania návrhu správcu na uloženie pokuty uplynul určitý čas, a vzhľadom na to, že ustanovenie § 75 ZKaR neukladá pred uložením pokuty na návrh správcu vypočúť tretiu osobu, a keďže ďalšou snahou okresného súdu o vypočutie sťažovateľky by dochádzalo len k ďalším neodôvodneným prieskumom, okresný súd upustil od ďalšej snahy vypočúť sťažovateľku a vyhovel návrhu správcu na uloženie pokuty. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom uviedla, že požadovanú súčinnosť viackrát poskytla, a preto opakované žiadosti správcu považuje za „šikanózne vykonanie jeho práva“. Sťažovateľka tiež poukázala na ďalšie procesné pochybenia prvostupňového súdu, a to že jej nebol doručený návrh správcu na uloženie pokuty podľa príslušných ustanovení ZKaR a Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), a keďže okresný súd inštitút doručenia návrhu nahradil výsluchom účastníka, bolo „sťažovateľovi odňaté právo konať pred súdom“ za porušenia § 114 ods. 2 OSP, a preto požadovala, aby jeho rozhodnutie bolo zrušené pre nezákonnosť. Sťažovateľka ďalej uviedla, že okresný súd pri zabezpečení jej vyjadrenia k návrhu na uloženie pokuty postupoval tak, že ho zabezpečoval „iba

predvolaniami sťažovateľa, resp. jeho štatutárnych zástupcov na výsluch“, pričom „Zabezpečenie písomného vyjadrenia účastníka je v zmysle § 114 ods. 3 OSP je právom súdu avšak doručenie návrhu na začatie konania je v zmysle § 114 ods. 2 OSP povinnosťou súdu“, keďže „inštitút zaslania návrhu správcu sťažovateľovi nie je možné zamieňať, prípadne nahrádzať inštitútom výsluchu sťažovateľa, a to najmä z dôvodu rozdielnosti ich účelu, obsahu, rozsahu a výsledkov“.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že „pokiaľ už súd pristúpil k zisteniu vyjadrenia sťažovateľa aj napriek tomu, že podľa názoru súdu to z ustanovenia § 75 ZoKR nevyplýva, jeho zákonnou povinnosťou bolo zabezpečiť si písomné vyjadrenie, však zákonným spôsobom, ktorý napĺňa definíciu ústavného postupu, nie však svojvoľne“. Podľa názoru sťažovateľky totiž „iba postup súdu v súlade s OSP a to dorúčením návrhu sťažovateľovi spolu s výzvou na vyjadrenie môže napĺňať princípy súdnej ochrany a práva na spravodlivý proces“, pričom „Doručenie návrhu sťažovateľovi na vyjadrenie je zároveň aj prostriedkom pre naplnenie ďalších ústavných práv účastníkov. ... Tým že súd nedoručil návrhu správcu sťažovateľovi a nevyzval ho na vyjadrenie, následne ani riadne nezistil skutkový stav pre potrebu nariadenia a prípravy pojednávania, na ktoré by predvolal sťažovateľa. Priamym dôsledkom uvedeného postupu súd porušil ďalšie ústavné práva sťažovateľa a to konkrétne právo na prerokovanie veci v prítomnosti sťažovateľa verejne spolu s právom vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom a iné procesné práva (napr. na právnu pomoc). ... Výsledkom uvedeného postupu súdu bolo jeho arbitrárne a svojvoľné rozhodnutie výlučne na základe návrhu vylúčeného správcu a dôkazov predložených a produkovaných vylúčeným správcom bez možnosti sťažovateľa oboznámiť sa s návrhom, dôkazmi predloženými vylúčeným správcom, predložiť a označiť dôkazy na svoju obranu, prejednania veci v prítomnosti sťažovateľa a verejne...“.

V odvolaní krajskému súdu sťažovateľka tiež poukázala na to, „že správca prekračuje svoju právomoc nakoľko súčinnosť sa týka majetku nepodliehajúcemu konkurzu“ a že pre postup a rozhodnutie súdu „nebola splnená jedna zo základných podmienok konania a to aktívna legitimácia správcu – navrhovateľa, nakoľko tento bol zo zákona vylúčený z výkonu funkcie správcu a to v deň doručenia prihlášky pohľadávky

veriteľa správcovi a súdu... Od deklarátorneho rozhodnutia súdu o odvolaní správcu až do rozhodnutia súdu o návrhu vylúčeného správcu na uloženie pokuty nebol ustanovený nový správca. Súd však napriek úradnej povinnosti takúto podmienku konania vôbec neskúmal a návrhu správcu zo dňa 8. 12. 2010 vyhovel. V danom prípade išlo o neodstrániteľnú podmienku s následkom zamietnutia návrhu. Podmienku konania neskúmal ani odvolací súd.“.

Uvedeným postupom súdu prvého stupňa v konaní a rozhodnutím bolo sťažovateľke odňaté právo konať pred súdom, správca ako účastník konania nemal procesnú spôsobilosť, čo sú zároveň dôvody na zrušenie rozhodnutia podľa § 221 ods. 1 písm. c) a f) OSP. Odvolací súd však pri rozhodovaní o podanom odvolaní postupoval formalisticky a napadnuté rozhodnutie potvrdil bez toho, aby potvrdil alebo vyvrátil relevantné skutočnosti uvádzané sťažovateľkou v odvolaní, a to najmä o porušení už uvedených práv a slobôd. Odvolací súd porušil ústavné práva a slobody tým, že neodstránil nezákonnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa napriek existujúcim zákonným dôvodom, čím porušil základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie a zároveň sa svojím rozhodnutím podieľal na porušení práv a slobôd sťažovateľky súdom prvého stupňa.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti G., s. r. o... na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi od začiatku konania a to za podmienok ustanovených zákonom v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, právo na rovnosť účastníkov v konaní v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v prítomnosti sťažovateľa a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, právo na právnu istotu a právny štát v zmysle čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 CoKR/18/2011 zo dňa 29. 05. 2012 a v konaní, ktoré mu predchádzalo porušené bolo.“

2. Základné právo spoločnosti G., s. r. o... na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi od začiatku konania a to za podmienok ustanovených zákonom v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, právo na rovnosť účastníkov v konaní v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v prítomnosti sťažovateľa a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, právo na právnu istotu a právny štát v zmysle čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 29 K 25/2010-766 zo dňa 25. 02. 2011 a v konaní, ktoré mu predchádzalo porušené bolo.

3. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 CoKR/18/2011 zo dňa 29. 05. 2012 a Uznesenie Okresného súdu Trenčín sp. zn. 29 K 25/2010-766 zo dňa 25. 02. 2011 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Trenčín na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Bratislave a Okresný súd Trenčín sú povinní zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 10.000 EUR... na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Krajský súd v Bratislave a Okresný súd Trenčín sú povinní zaplatiť sťažovateľovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia vo výške 323,50 EUR na účet právneho zástupcu do 15 dní od doručenia tohto nálezu.

Alternatívne

1. Základné právo spoločnosti G., s. r. o... na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi od začiatku konania a to za podmienok ustanovených zákonom v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, právo na rovnosť účastníkov v konaní v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v prítomnosti sťažovateľa a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, právo na právnu istotu a právny štát v zmysle čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 CoKR/18/2011 zo dňa 29. 05. 2012 a v konaní, ktoré mu predchádzalo porušené bolo.

2. *Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 CoKR/18/2011 zo dňa 29. 05. 2012 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.*

3. *Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 10.000 EUR... na účet právneho zástupcu sťažovateľa do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.*

4. *Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia vo výške 323,50 EUR na účet právneho zástupcu do 15 dní od doručenia tohto nálezu.*“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak nimi namietajú porušenie základných práv alebo slobôd podľa ústavy alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. ...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj porušenie práva zaručeného v čl. 6 ods. 2 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 29 K 25/2010 z 25. februára 2011 a konaním, ktoré mu predchádzalo, ako aj uznesením krajského súdu sp. zn. 1 CoKR 18/2011 z 29. mája 2012 a konaním, ktoré mu predchádzalo.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím štátneho orgánu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený tak možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorého by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 27/04, I. ÚS 158/05, IV. ÚS 300/08, IV. ÚS 158/09).

Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež pravidelne zdôrazňuje, že nie je alternatívnou a ani ďalšou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho v konaní o ústavných sťažnostiach nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu vrátane posúdenia skutkových otázok, pretože jeho úlohou nie je zastupovanie, resp. nahradzovanie všeobecných súdov ako ich ďalšia opravná inštanca. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov

všeobecnými súdmi s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 225/03, IV. ÚS 158/09). Akékoľvek skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 262/04). Ústavný súd takisto pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je aj prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

1. K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresného súdu sp. zn. 29 K 25/2010 z 25. februára 2011

Ústavný súd v súvislosti s napádaným rozhodnutím a postupom okresného súdu v prvom rade poukazuje na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľkou označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jej sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Podľa ústavného súdu sťažovateľka mala možnosť domáhať sa preskúmania napádaného uznesenia okresného súdu sp. zn. 29 K 25/2010 z 25. februára 2011, a to podaním riadneho opravného prostriedku (odvolania), ktoré napokon, tak ako to vyplýva zo samotnej sťažnosti, sťažovateľka aj účinne využila. Na základe sťažovateľkou podaného odvolania sa krajský súd ako súd odvolací v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn.

1 CoKR 18/2011 musel v podstate vysporiadať s identickými námietkami proti rozhodnutiu okresného súdu, aké sťažovateľka proti tomuto rozhodnutiu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 1 CoKR 18/2011 z 29. mája 2012

Podľa sťažovateľky odvolací krajský súd pri rozhodovaní o podanom odvolaní postupoval formalisticky a napadnuté rozhodnutie okresného súdu č. k. 29 K 25/2010-766 z 25. februára 2011 potvrdil bez toho, aby potvrdil alebo vyvrátil relevantné skutočnosti uvádzané sťažovateľkou v odvolaní, a to najmä o porušení už uvedených práv a slobôd. Odvolací súd porušil ústavné práva a slobody tým, že neodstránil nezákonnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa napriek existujúcim zákonným dôvodom, čím porušil základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie a zároveň sa svojím rozhodnutím podieľal na porušení práv a slobôd sťažovateľky súdom prvého stupňa.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 CoKR 18/2011 z 29. mája 2012 vyplýva:

„Krajský súd v Bratislave prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania a v zmysle § 214 ods. 2 OSP dospel k záveru, že nie je dôvodné.

Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, ktorý ustálil právny názor spočívajúci vtom, že spoločnosť G., s. r. o. neposkytla požadovanú súčinnosť, a to ani správcovi konkurznej podstaty na základe doručovaných, výziev, ani súdu prvého stupňa na základe doručovania predvolania na výsluch. Akékoľvek iné tvrdenia spoločnosti G., s. r. o. vo vzťahu k požadovaným informáciám sú v tomto štádiu konania irelevantné, nakoľko podľa § 75 ods. 4 ZKR je každý, kto má u seba záznamy, alebo dokumenty týkajúce sa majetku podliehajúceho konkurzu povinný oznámiť správcovi a umožniť správcovi tieto záznamy, dokumenty alebo majetok prehliadnúť a na jeho písomnú žiadosť tieto dokumenty, záznamy alebo majetok správcovi vydať. Odvolací súd konštatuje, že spoločnosť G., s. r. o.

aj napriek opakovaným výzvam na poskytnutie súčinnosti podľa § 75 ods. 4 ZKR súčinnosť neposkytla a teda návrh na uloženie pokuty podľa § 75 ods. 12 ZKR pri využití moderačného práva súdu prvého stupňa v rozsahu, akom je uvedené vo výrokovej časti je dôvodný čo do právneho základu uloženej pokuty, ako aj jej výšky. Odvolací súd preto na takto zistenom skutkovom základe považuje uznesenie Okresného súdu v Trenčíne, vo veci uloženia pokuty, zo dňa 25. 02. 2011 za vecne správne v celom rozsahu.

Odvolací súd zistil, že rozhodnutie Okresného súdu v Trenčíne zo dňa 25.02.2011, sp. zn. 29K/25/2010-766, je vecne správne.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípade doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 223 O. s. p. odvolací súd rozhoduje rozsudkom, ak potvrdzuje alebo mení rozsudok, inak rozhoduje uznesením.

Odvolací súd na základe posúdenia veci dospel k názoru, že odvolanie nie je dôvodné a preto, že súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav veci a vyslovil správny právny názor, vydal rozhodnutie, ktorým potvrdzuje rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu.

Nakoľko v odvolacom konaní nevznikli účastníkom konania žiadne trovy, odvolací súd vo výrokovej časti rozhodnutia rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.“

Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, avšak nezistil, že by účinky výkonu jeho odvolacej právomoci boli nezlučiteľné so zásadou spravodlivého procesu a základným právom účastníka konania na súdnu ochranu. Napadnuté uznesenie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom jeho výklad právnych predpisov a závery z nich odvodené nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Na posúdenie ústavnosti vo vzťahu k odôvodneniu

napadnutého uznesenia krajského súdu považoval ústavný súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne konformný. Inými slovami, ústavný súd zisťoval, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, vzhľadom na zistený skutkový stav nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy. Ústavný súd sa síce stotožnil s právnym názorom sťažovateľky, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, avšak toto právo neznamená, že na každý argument sťažovateľky je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie treba podľa názoru ústavného súdu posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu na výklad príslušného zákonného ustanovenia nestotožnila (a v dôsledku toho ani s jeho rozhodnutím), nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajského súdu.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, základných práv podľa čl. 47 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 1 CoKR 18/2011 z 29. mája 2012

Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, základných práv podľa čl. 47 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru,

ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú z týchto dôvodov:

V časti namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy (porušenie práva na právnu istotu a právny štát) označeným uznesením krajského súdu ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu v neprospech individuálneho sťažovateľa a v jeho individuálnej veci nie je spôsobilé samo osebe (ipso facto) narušiť ústavné princípy upravené v uvedených článkoch.

Ústavný súd podotýka, že ani ústava nepredpokladá prieskum ústavných princípov podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, keďže jej predmetom sú základné práva a slobody fyzických a právnických osôb podľa ústavy alebo medzinárodnej zmluvy.

Iná situácia by, prirodzene, nastala, ak by všeobecné, hrubé, dlhotrvajúce a intenzívne porušovanie základných práv dosiahlo takú intenzitu, že ohrozuje, či dokonca porušuje ústavné princípy uvedené v čl. 1 a 2 ústavy. O takú situáciu sa však v prípade sťažovateľky nejde.

Ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú aj sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy (právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi... a to za podmienok ustanovených zákonom). Hlavným dôvodom takéhoto rozhodnutia ústavného súdu bolo, že sťažovateľka netvrdila a ani neoznačila, v čom krajský súd podľa jej názoru porušil uvedený článok v dôsledku toho, že jej neposkytol právnu pomoc, keďže neuviedla, o akú právnu pomoc ide, prípadne akým spôsobom a v akom rozsahu jej neposkytnutie ovplyvnilo jej procesné postavenie, resp. výkon ďalších základných práv a slobôd, ktoré jej patria ako účastníčke súdneho konania.

Aj § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde predpisuje, aby každý návrh (sťažnosť) obsahoval „odôvodnenie“, čo však v sťažnosti sťažovateľky (a vo vzťahu k čl. 47 ods. 2 ústavy) absentuje.

Uvedené konštatovanie sa plne vzťahuje aj na čl. 47 ods. 1 ústavy, porušenie ktorého sťažovateľka takisto namietala. Uvedený článok účastníkovi garantuje právo na odopretie výpovede, ak by ňou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania sebe alebo blízkej osobe. Berúc do úvahy právne a faktické okolnosti odvolacieho konania v sťažovateľkinej veci pred krajským súdom, bolo potrebné jej sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú, pretože označené základné právo nemá žiadnu súvislosť s konaním a rozhodnutím krajského súdu. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že právo na rovnosť účastníkov konania je predmetom úpravy čl. 47 ods. 3 ústavy.

Ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú sťažnosť sťažovateľky aj v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (právo na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v prítomnosti sťažovateľa a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom), keďže ich porušenie sa nevytýka krajskému súdu, ale okresnému súdu (v spojitosti s nemožnosťou vyjadriť sa k návrhu na uloženie pokuty konkurzným správcom). Pokiaľ ide o krajský súd, sťažovateľka mu vytýka spôsob a postup pri preskúvaní uznesenia okresného súdu, t. j. že pri *„rozhodovaní o podanom odvolaní postupoval formalisticky a napadnuté rozhodnutie potvrdil bez toho aby potvrdil alebo vyvrátil relevantné skutočnosti uvádzané sťažovateľom v odvolaní, a to najmä o porušení vyššie uvedených práv a slobôd“*, a nie porušenie ďalších procesných práv sťažovateľky.

Ústavný súd napokon odmietol ako zjavne neopodstatnenú sťažnosť sťažovateľky aj v časti namietajúcej porušenie jej práva podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru, keďže uvedené ustanovenie garantuje prezumpciu neviny u obvineného z trestného činu (pokiaľ mu vina nebola preukázaná zákonným spôsobom) a nemá žiadnu súvislosť ani s právnymi a ani faktickými okolnosťami konania a rozhodnutia krajského súdu vo veci sťažovateľky.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v celosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je možné podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2013